

Het onbegrensde bushokje en het huis als sok

Mijn interesse is in ruimte. Meer nog in de schil die de ruimte vorm geeft. Dus denk ik na over limieten, over de grenzen en drempels die de schil bepalen. Want deze schil maakt het onderscheid tussen binnen en buiten – vormt een woning, een museum, misschien wel een bushokje. De schil bestaat uit vlakken in de ruimte die elkaar tegenkomen, op punten snijden, één geheel vormen en op die manier het ene stuk ruimte afsnijden van het andere stuk ruimte. Binnen van buiten, de in- van de ex-. Deze afsnijding (en daarmee het onderscheid) spreekt bij de woning en het museum voor zich; ik kan de vlakken aanwijzen, waar ze elkaar raken en duidelijk zien en voelen wat buiten en binnen de grenzen van de schil valt.

Het bushokje zet me aan het denken. Ik zie de vlakken, raakpunten, een stuk schil en een duidelijk binnen en buiten. Maar de grens tussen binnen en buiten is vaag. De twee lijken te overlappen. Geen strakke lijn maar een dynamische zone, die afhankelijk van verschillende factoren in en uit de opening van de schil lijkt te vloeien, zich verbreedt en versmalt en verplaatst. Met regen of harde wind moet ik ver het bushokje in kruipen om me binnen te voelen. Als er zes anderen in het bushokje staan te wachten wanneer ik aan kom lopen, voel ik me al binnen als ik twee stappen voor het hokje blijf staan. Het onderscheid tussen binnen en buiten lijkt dus niet compleet bepaald te worden door de begrenzing van de schil. Ook met een incompleet of gebroken omhulsel kan een binnen zich scheiden van een buiten. Een opening, als suggestie van een vlak, lijkt net zo goed te werken als grens als een daadwerkelijk tastbaar vlak. Bovendien laat het bushokje zien dat de schil niet rigide hoeft te zijn – de grens staat niet per se vast en is bovendien persoonlijk. De overgang tussen binnen en buiten is flexibel en bevindt zich waar ik voel dat die zich bevindt.

Ik vraag me af of ik deze nieuw gevonden flexibiliteit kan uitbuiten, en hoe. Of ik deze niet alleen kan toepassen op het bushokje, maar ook op mijn directe omgeving. Dezelfde karaktereigenschappen en regels van de schil zijn immers toepasbaar op mijn eigen huis. Het bestaat uit vlakken, raakpunten en suggesties van vlakken, met openingen die niet veel verschillen van de opening in het bushokje. Nu ik weet dat de schil flexibel is kan ik proberen hem naar gelang mijn eigen behoefte om te vormen. Wanneer het me uitkomt laat ik binnen naar buiten lopen en buiten naar binnen. De grenzen zijn net zo veranderlijk als mijn eigen behoeften aan openheid of juist geslotenheid. Ik gebruik mijn wetenschap van de flexibiliteit van de schil om claustrofobie en agorafobie tegen te gaan. In een introverte bui sluit ik mezelf in, stel ik harde grenzen op aan alle kanten. Ik hou de ramen en deuren gesloten, maak van mijn huis een fort met versterkte muren waarin ik mezelf in de kern ophoud. Als ik me open wil stellen naar buiten, gooi ik ook het huis open. Ik haal buiten meer naar binnen en toon mezelf aan de buitenwereld. Ik laat het huis van binnen zien, iedereen is welkom om te komen kijken. Ik spiegel het huis aan mijn eigen gemoedstoestand door de schil fysiek aan te passen en mentaal anders te zien en andersom beïnvloedt het huis, als spiegel, mij.

Maar tot nu toe verplaats ik alleen de grenzen. Binnen wordt groter en de grenzen harder, op zijn beurt neemt buiten weer over en duwt de grenzen van het binnen nog verder naar binnen, maakt ze zachter. Maar buiten blijft buiten en binnen blijft binnen. Zou het ook mogelijk zijn om de flexibiliteit van de schil te gebruiken om het hele huis binnenstebuiten te keren? Het weidse van buiten naar binnen te verplaatsen en de verwelkomende beschutting van binnen de buitenwereld in te duwen? Als het mogelijk is mijn gemoedstoestand te spiegelen aan het huis, dan is dit de droom: het oneindige buiten binnenin te ervaren en daarbuiten een veilige binnenwereld tegen te komen. Met het gemak waarmee je een sok binnenstebuiten draait, het huis buitenstebinnen draaien en dan zelf volgen.